

re rimeligt at gå ind og sige: Jamen kan vi løse nogle af problemerne den anden vej rundt så længe, så kan vi få nogle åbne grænser dér indtil da.

Det er jo således indrettet, at den dag, grænsekontrolkonventionen træder i kraft, afløser den Schengen. Det gælder jo på alle disse punkter, at de bliver afløst, efterhånden som de tilsvarende regler kommer i EU-samarbejdet.

Det er altså et spørgsmål, om man synes, det er vigtigt at få åbne grænser inden for de næste – jeg ved ikke hvad – 5 eller 10 år, hvor længe den Gibraltarstrid nu kan køre, eller man ikke synes det. Jeg har svært ved at se, hvorfor det er værdifuldt at have åbne grænser i Norden og det til gengæld ikke skulle være værdifuldt at have åbne grænser sydover.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er blot et spørgsmål om forhandlingsstrategi. Jeg mener simpelt hen, at regeringen har valgt et forkert spor. Den skulle have presset på for at få EU-grænsekontrolkonventionen sat på skinner igen i stedet for at lave det her Schengensamarbejde.

Annette Just (FP):

Jeg synes, det er en interessant ordveksling, vi lige har været vidne til. SF står altså her og siger, at det er for dårligt, at regeringen ikke har kunnet mægle i en strid mellem Spanien og Gibraltar og de andre EU-lande, og derfor vil man overhovedet ikke være med til at gennemføre en liberalisering, en øgning af den fri bevægelighed, men det må jo være SF's eget problem at prøve på at få løst det problem.

Jeg tror, at det måske bliver lidt vanskeligt, og jeg kan se, at dette måske er et skridt i den rigtige retning. Derfor vil jeg gerne starte med at takke ministeren for den udførlige og meget grundige gennemgang, som jeg synes var dejlig at høre her på den første dag efter årsferien.

Ministeren startede jo med at sige, som så rigtigt er, at vi har meldt os ind i det indre marked. Det gjorde vi allerede i 1986, og da lovede man den danske befolkning, at så ville der være fri mulighed for at overskride de indre grænser. Vi ved alle sammen udmærket godt, at det ikke er sket i det tempo, man ønskede, og et af problemerne blandt mange har været den internationale kriminalitet. Der har været illegal immigration, og der har været alle mulige andre ting, hvor det var nødvendigt at bevare grænsekon-

trollen. Jeg ved godt, at Socialdemokratiet og regeringspartierne i særdeleshed har lagt vægt på, at der også skulle være kontrol af, at man endelig ikke overførte en flaske spiritus eller nogle pakker cigaretter for meget, men det er nok ikke helt så meget det, vi diskuterer i dag.

Jeg vil sige, at en af de måder, hvorpå vi kommer et skridt videre, er ved at sige ja til observatørstatus i forbindelse med Schengenaftalen. Jeg må også sige til fru Anne Baastrup, at det at være observatør altså ikke er det samme som at være medlem, selv om man selvfølgelig er observatør med henblik på senere medlemskab. Jeg vil dog lige her bemærke, at det er den samme observatørplads, et meget stort flertal i det danske folketing har sagt ja til, når vi taler om Vestunionen. Dér må vi godt være observatører. Det er der ingen, der tager noget som helst anstød af. I Vestunionen er vi observatører, og det bliver vi skam ikke medlemmer af. Det er der i hvert fald en hel del partier herinde i Folketinget som har præket meget længe om: Man bliver ikke medlem af at være observatør. Så vidt jeg erindrer, var SF blandt de partier, der sagde sådan.

Man kan altså godt være observatør uden at blive medlem. Det mener jeg egentlig talt ville være en dårlig løsning, og jeg synes, at ministeren sagde det helt korrekt. Det, vi venter på, er resultatet fra de nordiske lande, om de vil være med i det her, for så kan vi slå alle fluerne med et enkelt smæk; så får vi reelt åbne grænser hele vejen rundt, altså såvel til de nordiske lande som til Tyskland.

Derfor har Fremskridtspartiet sagt ja til, at vi får denne observatørstatus. Vi har sagt ja til, at vi skærper den ydre grænsekontrol, og at vi får forhindret den indre grænsekontrol, som den er foregået indtil nu, på den betingelse, at der bliver et udvidet samarbejde mellem de nationale politikorps – også for at forhindre, at nogen skulle få den idé at lave et EU-politikorps. Det ville nemlig være alternativet. Hvis vi sagde, at de overhovedet ikke må samarbejde, fordi vi skal passe på vores registertilsyn, og hvad ved jeg, ja, så var man nødt til i EU at danne et nyt EU-politikorps. Det er Fremskridtspartiet 100 pct. modstander af. Det havde jeg også troet at Enhedslisten og SF ville være.

Men for at imødegå ethvert argument for et EU-politikorps er vi nødt til at lave et samarbejde mellem de nationale politikorps, og det er det, som jeg kan se rent faktisk ligger i Schengenaftalen: Et teknisk samarbejde mellem de